

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SURPRISE!

Een klucht in twee bedrijven

door

1880

Annemie Schildermans

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2017

Nr.3397

PERSONAGES

(8 dames – 3 heren)

CHARLOTTE MEYSEN, halverwege 30, 35 weken zwanger van eerste kind :
 MIA, moeder van Charlotte, paniekerige dominante dame, heel bemoeizuchtig, relatie met haar dochters is zeer gespannen :
 ROSA, moeder van Tom, bezig maar ook heel kwetsbaar. Had vroeger een grote kindwens, maar uiteindelijk maar 1 zoon :
 PETROUSHKA , Russische spionne die zich uitgeeft voor poetsvrouw, spreekt een mengtaal van Russisch, Nederlands en Engels :
 POLLY, lid van de Mexicaanse maffia, geeft zich uit als vroedvrouw :
 PIPPA, dubbelspion, die besluit om voor zichzelf te werken. Helemaal in het zwart gekleed met een lange zwarte jas met binnenzakken :
 BOMMA, oma van Tom, een nog zeer gevatte oude dame :
 FLOOR MEYSEN, oudere zus van Charlotte :
 TOM KOPPERS, eind 30, vriend van Charlotte :
 JOS MEYSEN, vader van Charlotte, grapjas, weet hoe zijn vrouw op stang te jagen :
 WILLEM, oudere vriend van Tom, eeuwige vrijgezel, een goudeerlijke kerel met het hart op de tong.

DECOR

Het verhaal speelt zich af in hun nieuwe huis, de woonkamer, die nog vol staat met verhuisdozen, een grote zetel en een relaxzetel. Er zijn vier deuren. Eén in de linkerwand, één in de achterwand en twee in de rechterwand. De tijdspanne bedraagt 3 dagen.

KORTE INHOUD

Na 10 jaar in het buitenland te hebben gewerkt, komen Tom en Charlotte, die 7 maanden zwanger is, terug thuis. Maar ze weten niet dat ze ‘per ongeluk’ een verkeerd geschenk hebben meegekregen van hun collega’s in Mexico. Namelijk een piñata vol diamanten, die bestemd was voor de Mexicaanse maffia. Charlotte en Tom krijgen dus niet alleen hun hysterische moeders op hun dak, die helemaal niets van de zwangerschap afwisten en zich met alles beginnen te bemoeien, maar moeten ook zonder het zelf te weten, hun mannetje staan tegen infiltranten van de Mexicaanse maffia. Maar ook de Russische maffia heeft weet gekregen dat de diamanten in hun handen zijn. En dat allemaal terwijl Charlotte op doktersbevel moet rusten om niet te vroeg te bevallen.

Je hebt in totaal 7 piñata’s per voorstelling nodig, waarvan er telkens 3 stuk geslagen worden. Een piñata is heel makkelijk zelf te maken uit karton.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Wanneer het doek opengaat, zien we twee personen met een zaklamp in de kamer rondsnoeffelen en dozen leegmaken. Het zou mooi zijn mocht er amper licht zijn op de scène, maar vooral het licht van twee felle zaklampen. Het zijn Polly en Pippa, die in het huis van Charlotte en Tom ingebroken hebben. Petroushka zit al die tijd verstopt in een doos.)

PIPPA : Ik heb het. Hier een ster. *(Ze verdwijnt bijna helemaal in de doos)*

POLLY : Laat zien.

(Pippa steekt de ster naar boven.)

Ben jij blind of wat, dat is een ster voor op de kerstboom te zetten. Wij zoeken een Piñata.

PIPPA : *(Is terug recht gekomen.)* 't Is al goed. Wie steekt er nu diamanten ter waarde van 5 miljoen dollar in zo'n ding.

POLLY : Stop met zagen en zoek verder! *(zoeken verder.)*

(We horen gestommel aan de voordeur, 4)

TOM : *(af)* Schat, ik denk dat jij de sleutel hebt.

CHARLOTTE : *(af)* Ja, ik kom.

POLLY : Verdomme!

(Paniek van Pippa en Polly. Polly duwt Pippa in de doos met kerstversiering en verstopt zichzelf ook ergens.)

CHARLOTTE : *(af)* Spannend , ons eigen huis. Klaar.

TOM : En wat denkt mevrouw dat ze van plan is?

CHARLOTTE : De juiste sleutel zoeken en dan de deur opendoen.

TOM : Jij wil zeven jaar ongeluk zeker? Allé, wat heeft Pedro nog gezegd?

(Deur 4 gaat open en Charlotte wil binnenstappen maar Tom houdt haar tegen. Nog steeds niet te veel licht op scène geven, eventueel alleen op de deuropening.)

CHARLOTTE : Ik lijd aan zwangerschapsdementie. Mijn kortetermijngeheugen is als een zeef.

TOM : Als je je eerste huis samen koopt, dan moet de man de vrouw binnendragen. Ik wil het risico niet lopen dat we hier met een boel boze geesten opgescheept zitten. Kom hier dat ik u pak.

CHARLOTTE : Voorzichtig, Tim!

TOM : *(neemt Charlotte in zijn armen en draagt haar binnen.)* Amai, jij bent zwaar geworden.

CHARLOTTE : Wij zijn dan ook met 2!

TOM : Volgens mij met 3 of 4 of 5 ...

(reactie Charlotte)

Grapje. Jij bent nog altijd mijn sexy vrouwtje. *(Hij zet haar in het midden van de kamer neer.)*

CHARLOTTE : Niet te geloven, we zijn terug in België. Zoek jij het licht eens even.

(Tom loopt verder door en botst zo tegen de doos waar Pippa in zit. We horen een muziekje van jingle-bells afgaan. Tom vindt ondertussen de lichtknop en nu wordt de volledige scène verlicht.)

PIPPA : *(Vanuit de doos)* Howhowhow, merry Christmas.

CHARLOTTE : Ons kerstgerief hebben we ook al gevonden.

TOM : En de komende jaren zullen we het eens kunnen gebruiken.

(Charlotte verkent het huis.) Lotje, ik was daarstraks op het vliegtuig aan het tellen. In die 10 jaar dat we nu voor Artsen werken, zijn we in totaal 8 maanden in België geweest.

CHARLOTTE : Dan zullen er een aantal verschieten als we zeggen dat we nu van plan zijn om enkele jaren te blijven. Wie weet wel voorgoed. En dat allemaal voor dat klein prutske hier. *(wrijft over haar buik)* Ik moet zeggen dat het een mooi huis is. En een grote tuin.

TOM : Dat heeft Willem goed gevonden voor ons.

CHARLOTTE : Vergeet ons Floor niet. Die heeft ook meer dan haar steentje bijgedragen. Dat had ik eigenlijk wel eens willen zien, Willem en ons Floor, samen aan het werk. Als ik dat aan ons ouders had moeten overlaten. Ik mag er niet aan denken dat ik nu jaren met ons moeder in hetzelfde dorp moet wonen. Ik krijg er nu al hoofdpijn van. Schatje, zullen we niet terug naar Mexico gaan?

TOM : Lotje, ik vrees dat we jouw moeder er bij moeten nemen. *(Neemt haar vast)* Schatje, ik weet dat het moeilijk is, maar we hebben ze al 10 jaar ontlopen, we kunnen ons niet blijven verstoppen. Bel hen nu maar op om hen uit te nodigen, dan hebben we dat tenminste achter de rug.

CHARLOTTE : Ik weet het, maar ik kijk er zo tegen op. Ons ma gaat haar weer met alles willen bemoeien, net zoals ze dat al heel mijn leven gedaan heeft. Al die jaren in het buitenland zonder dat gezaag, dat waren toch zalige jaren.

TOM : Daar kan ik je geen ongelijk in geven, maar doe het voor je pa.

CHARLOTTE : Ja, hoe dat hij het volhoudt!

TOM : Bel nu maar, ik ga ondertussen de slaapkamer zoeken en de koffers wegzetten.

CHARLOTTE : Ja, ja. *(Ze zoekt haar gsm en drukt het nummer.)*

(Ondertussen loopt Tom deur 1 binnen, even later terug op en gaat dan af 3. Komt terug op 3 en gaat af 4. Begint met koffers over en weer te sleuren van 4 naar 3. Eén koffer met de piñata in, blijft in een hoekje op de scène staan. Soms zien we de dozen met Pippa en Polly in even bewegen. Er mag al wel eens een hoofd uit komen.)

CHARLOTTE : Hey ma, ik ben het. *(pauze)* Ja, Charlotte. *(pauze)* Hoe laat het nu is in Mexico? Euh, dat weet ik niet zo goed. 't Zit namelijk zo, ma... *(pauze)* Wat? Hoe het komt dat de verbinding zo goed is? Wel ma... *(pauze)* Ma, wil je nu alstublieft eens even luisteren. Wij zijn niet in Mexico, we zijn in België. *(pauze)* Neen, je moet ons niet in Zaventem komen halen, wij zijn al in Mol. *(pauze)* Neen, we komen niet bij jullie logeren. *(pauze)* Neen, we blijven ook niet bij Rosa! *(pauze. reageert geërgerd)* Ma, zou je nu alsjeblief eens even willen luisteren. Tom en ik zijn al in Mol en wij willen vragen dat jij en onze pa eens even naar de Kruisberg 20 willen komen. Wij willen jullie iets laten zien. *(pauze)* In Achterbos, ja. *(pauze)* Een verrassing. *(pauze)* Dat zal je wel zien. Kunnen jullie nu direct komen? *(pauze)* Ja, dat is goed. Kruisberg 20. Ja, tot seffens. *(stopt gsm weg)* Tom, ze komen. Heb jij jouw ma al gebeld?

TOM : *(op 3)* Neen, dat zal ik ook eerst eens doen. *(neemt gsm en toetst nummer in.)*

CHARLOTTE : Staan de koffers in de slaapkamer? *(af 3)*

TOM : Yep, tweede deur rechts is die van ons en tweede deur links is de babykamer. Hey ma, ik ben het. *(pauze)* Wel, ik heb groot nieuws ma! *(pauze)* Ja, maar ik wil het u liever persoonlijk vertellen. *(pauze)* Dat zal heel gemakkelijk gaan. Je springt op je fiets en binnen de vijf minuten kan je mij zien. *(pauze)* Ja, wij zijn in België. Waar? Wel kom maar gauw naar de Kruisberg 20. Ja, ma ... ma. *(roept richting 3)* Ik denk dat ons ma al onderweg is.

CHARLOTTE : *(op 3)* Willem heeft echt al alle kamers geschilderd. Maar Tom, we hebben toch nog een berg werk met uitpakken en dan wetende dat ons klein prutske elk moment kan komen.

TOM : Dat komt allemaal in orde. Gewoon rustig blijven, morgen weten we meer.

CHARLOTTE : Ja, maar dan moeten we om 14u bij de dokter zijn en daarna langs de vroedvrouw. Ik wil ook langs de babywinkel en de drukker voor de kaartjes.

TOM : Suikerbonen mogen we ook niet vergeten.

CHARLOTTE : Dat is juist. Gaan we dat allemaal nog klaar krijgen?

TOM : Maar ja, en daarbij so what als niet alles perfect is. Trouwens, Lotje, als je nu zou bevallen, is de kans heel groot dat ons prutske wat te klein is en dan zal het toch in de couveuse moeten. Dat geeft ons een beetje meer tijd om hier alles in orde te maken. Maak je nu maar geen zorgen. En we hebben altijd de Willem

en Floor om in te springen.

CHARLOTTE : Ik weet het. Ik ga iets anders aan mijn voeten doen. *(af 3)*

(Tom begint de dozen die er staan wat te bekijken. Ook zeker de dozen waar Pippa en Polly in zitten. Net al hij de doos van Pippa wil opendoen, gaat de bel.)

TOM : Ik doe wel open.

(naar 4 en opent de deur. Rosa vliegt haar zoon om de hals.)

Ma, jij hebt gevlogen zeker?

ROSA : Och Tom, ik ben zo blij dat ik je nog eens zie. Ik heb mij zoveel zorgen gemaakt.

TOM : *(Laat zijn ma los)* Hey make, ik ben ook blij om u te zien.

ROSA : Waar is Charlotte?

TOM : Andere schoenen zoeken.

ROSA : Zeg, maar wat heeft dat hier allemaal te betekenen?

TOM : Wel, make, ik denk dat jij heel content gaat zijn.

ROSA : Allé Tom, vertel.

TOM : Geduld, hé make.

(De bel gaat.)

Je gaat het direct te weten komen, want dat zullen Jos en Mia zijn.

(naar deur 4 en opent deze. Mia en Jos op. Met Mia is de begroeting wat onwennig, maar met Jos is deze ook zeer hartelijk.)

JOS : Wat is het jongen? De Mexicaanse zon beu of waren er niet meer genoeg zieken om te genezen?

TOM : Het regende wat veel!

MIA : Jaja, 't is al lang goed met dat gezever. Waar is ons Charlotte en waarom moesten wij onmiddellijk naar hier komen?

TOM : Charlotte is even iets zoeken in de bagage. Ik zal eens gaan zeggen dat jullie er zijn. *(af 3.)*

(De anderen blijven wat onwennig en zenuwachtig achter.)

ROSA : Hey, Jos, Mia.

JOS : Rosa, hoe is 't?

ROSA : Goed.

MIA : Dat is dan goed voor u, zeker. Waar blijven die nu?

(Charlotte en Tom op 3. Charlotte heeft haar zwangere buik verstopt achter een kartonnen doos.)

CHARLOTTE : Hoi allemaal! Ma. *(gaat naar haar ma, geeft haar een kus, de begroeting met haar vader en Rosa is veel warmer. Ze doet al de moeite om de doos voor haar buik te houden.)*

MIA : Ach je komt toch nog tevoorschijn. Kan je nu die doos eens niet neerzetten als je de mensen begroet.

CHARLOTTE : Zo gaat dat toch ook. Papa! Rosa.

ROSA : Allé, vertel nu! Wat doen we hier?

TOM : Ga eerst maar rustig zitten.

(Jos, Charlotte en Tom blijven staan, de dames zetten zich in de twee zetels. Charlotte blijft de doos voor haar buik houden.)

MIA : Allée, vertel nu of moet ik hier komen wortel schieten?

JOS : Jaag iedereen eens niet op.

MIA : Ik iedereen opjagen? Ik heb geen 9 jaar 11 maanden en 12 dagen in Mexico gezeten om de wereld te redden en dan doodleuk te bellen naar mijn ouders om te zeggen dat ik in België ben en dat zij 'onmiddellijk' naar dit adres moeten

komen. Dat is pas iemand opjagen. Ik kreeg bijna een attack!

JOS : Bijna, Mia? Dat is spijtig.

MIA : Lach er nog maar wat mee.

TOM : *(ziet dat Charlotte al op ontploffen staat.)* We wilden jullie verrassen!

JOS : Dat is gelukt. Dat jullie daar via skype niets van gezegd hebben. We hadden jullie pas binnen twee weken verwacht.

CHARLOTTE : 't Is allemaal wat sneller moeten gaan dan gepland. Maar we zijn wel van plan om nu langer hier te blijven.

TOM : Wij hebben dit huis namelijk gekocht.

ROSA : 't Is niet waar? Meen je dat? *(Vliegt Tom weer rond de hals)* O, fantastisch. Ik ben zo blij dat te horen. Mijn zoon terug dicht in de buurt!

MIA : *(Tegen Jos)* Eindelijk heeft ze haar verstand teruggevonden. Allé vooruit. En aan welke heilige hebben we dat te danken?

CHARLOTTE : Voor ik dat vertel, willen we jullie dit geven. *(Doos voor de buik, en ze geven aan Mia en Rosa een stervormige piñata. Alle piñata's die in het stuk voorkomen, zijn juist hetzelfde. Ze gaat naast Tom staan.)*

MIA : Wat moet ik daar mee?

CHARLOTTE : Wel in Mexico is het de traditie dat als er iets te vieren valt er een piñata stuk geklopt wordt. Dat is om het kwade te verjagen en om iemand geluk te wensen. En aangezien wij ook iets te vieren hebben, vonden we dit wel een mooi cadeau.

ROSA : Zijn jullie getrouwd?

MIA : Ik hoop niet dat jullie dat zonder ons gedaan hebben!

CHARLOTTE : Neen, maar de heilige waaraan jullie onze verhuis te danken hebben is ... Surprise! *(Ze geeft de doos aan Tom zodat haar buik zichtbaar wordt.)*

(Reactie en gesprek loopt door elkaar en heel snel. Tom reageert vooral op Rosa en Charlotte op Jos en Mia.)

ROSA : Wat is dat?

TOM : Een zwangere buik.

ROSA : *(Begint te ratelen.)* Maar ik wist daar niets van. Hoe is dat kunnen gebeuren?

En zonder mij? Wanneer gaat dat kindje komen. Charlotte, hoeveel maanden ben je al?

TOM : Ademen, ma.

MIA : Jullie houden ons voor de zot of wat? Hoe is dat nu mogelijk? Kon je dat nu echt niet al eerder verteld hebben. Hoe ver ben je al?

CHARLOTTE : Vijfendertig weken.

MIA : (*paniek*) En jij vindt dat niet nodig om dat tegen je eigen ouders te vertellen? Jos, zeg ook eens iets!

JOS : (*loopt naar Charlotte en geeft haar een stevige knuffel*) Proficiat, meisje. (*Geeft ook Tom een hand.*) Tom. Ikke, opa!

MIA : (*hysterisch en verontwaardigd*) Proficiat! Proficiat! Om dat zo lang voor ons te verzwijgen of wat! Ziet dat huis hier. Charlotte, binnen vijf weken gaat hier een kleine zijn en je moet zien hoe dat alles er bij ligt! En waarschijnlijk zullen jullie nog wel niets geregeld hebben! Is er al een geboortekaartje, suikerbonen ... Kind, wat doe je me aan! Hoe kan ik dat allemaal op vijf weken in orde krijgen!

CHARLOTTE : Tom en ik hebben alles onder controle, hé schat? Alleen denken we dat we geen vijf weken meer hebben. Daarom zijn we ook vroeger naar België gekomen.

ROSA : Gaat dat boeike dan vroeger komen?

TOM : We denken dat die kans vrij groot is.

MIA : Jullie zijn allebei dokters, dan moet je niet denken dan moet je dat zeker weten! Jullie studies hebben geld genoeg gekost.

JOS : Mia, kalmeer nu toch eens. Ze zijn inderdaad dokter, dan zullen ze wel weten wat ze doen zeker.

MIA : Gelukkig zitten jullie niet meer in Mexico. Wie weet in welke omstandigheden dat boeike daar geboren had moeten worden.

CHARLOTTE : (*boos*) In een kribbe, juist zoals Jezus, en dat is Maria ook gelukt. Wij hebben daar in 'ziekenhuizen' gewerkt, ma, niet op straat! En zie je nu waarom ik jullie dit niet eerder kon vertellen. Al die paniek.

MIA : We hadden tenminste kunnen helpen.

ROSA : Wie heeft dit huis dan voor jullie geregeld?

TOM : Via de computer, hé ma. En Willem is dan komen foto's maken en heeft alles mee in orde gebracht.

MIA : En wie is die Willem?

TOM : Dat is een hele goede maat, al jaren. Jij hebt die vroeger toch al een paar keer gezien.

MIA : Die weet wel dat jullie terug zouden komen, maar aan je bloedeigen ouders vertel je niets.

CHARLOTTE : *(tussen haar tanden)* Ja, want die geeft niet op alles commentaar.

JOS : Jullie zullen wel heel moe zijn, na de reis. Is het niet beter dat we morgen nog eens langskomen? Kom Mia, *(Maant Mia aan om mee te gaan.)* laat ze nu maar efkens rustig thuiskomen. En dan kan jij ook alles wat laten bezinken.

CHARLOTTE : Merci pa, we moeten morgen om 14u bij de gynaecoloog en de vroedvrouw zijn. Daarna laat ik wel iets weten.

MIA : Dat is u aangeraden. *(Gaat naar Charlotte en begint tegen haar buik te spreken.)* Dat die mama van u, u zolang voor mij verzwegen heeft. Maar nu ga ik dat allemaal goedmaken, hé, mijn boeleke!

JOS : Kom dat die kleine niet onmiddellijk geboren wordt *(tussen zijn tanden)* van het verschieten!

(Jos neemt Mia mee af 4, Charlotte wandelt mee en opent de deur.)

MIA : Maar kijk eens wat een werk, Jos. Wij moeten die helpen. En ik heb dat huis niet eens deftig kunnen bekijken. *(al kibbelend terwijl ze af gaan.)*

JOS : Dat doen we morgen wel. Ons Charlotte moet nu veel rusten.

CHARLOTTE : Dank u, pa. Tot morgen.

MIA : Maar je belt, hé.

CHARLOTTE : Ja, ja. *(deur dicht en gaat in de zetel zitten.)*

ROSA : Ik kan het nog altijd niet geloven. Ik word oma. Neen, dat klinkt wat oud. Wat zal de bomma verschieten als ik haar dat vertel. Ik mag het toch vertellen?

TOM : Dat is zeker, ma. Maar wij zouden nu graag iets eten en gaan slapen. We zijn al van gisteren onderweg.

ROSA : Natuurlijk. Ik hoop echt dat alles goed komt met ons boeleke.

CHARLOTTE : We zijn al vijfendertig weken, Rosa, zoveel kan er nu niet meer mislopen.

ROSA : Je bent pas gerust als dat geboren is. En dan beginnen de zorgen pas.

TOM : Zo hard heb je met mij toch niet afgezien, make!

ROSA : Je moest eens weten. *(Begint bijna te huilen.)* Maar nu zal ik maar vertrekken, want ik kan de bomma niet te lang alleen laten. Jullie laten morgen iets weten?

TOM : Beloofd.

(Tom loopt mee naar deur 4 en Rosa af.)

Dat zit erop. Het viel nog mee.

CHARLOTTE : Wacht maar! Nu heeft ons ma tijd om over alles na te denken.

(gsm gaat, kijkt naar het scherm, duwt hem af.)

Het begint al, ons ma! Ik ga slapen! Kom je mee?

TOM : Yep.

(Charlotte en Tom af 3, ze doen het licht uit. Er komt stilaan beweging vanuit de dozen)

POLLY : *(Staat recht en kruipt uit de doos.)* Kom er maar uit, Pippa. Ze zijn weg.

PIPPA : *(Staat recht, er hangt kerstversiering rond haar en ze heeft een kerstmuts opgezet.)* Howhowhow, merry Christsmas. *(Ziet de twee piñata's naast de zetel liggen.)* Daar Polly, de pina colada!

POLLY : Maar dat zijn er twee. Die ouders zullen die vergeten zijn! *(gaat er naar toe raapt ze op en legt ze in de zetel.)* Die met de diamanten moet ergens anders nog in een doos zitten dan. Ik kom morgen wel terug. Eerst een deftig plan bedenken en de baas op de hoogte brengen.

CHARLOTTE : *(af)* Schat, kan jij mijn handtas eens gaan halen? Die staat nog in de woonkamer.

TOM : Oké.

POLLY : Vooruit Pippa, maken dat we hier weg zijn.

(Polly en Pippa haasten zich af 4, Petroushka komt tevoorschijn uit haar doos maar verdwijnt weer als Tom opkomt 3, met tandenborstel in de mond. Hij neemt de handtas en gaat terug af 3. Petroushka komt terug kijken en wanneer ze ziet dat de kust veilig is, komt ze uit de doos. Ze neemt haar gsm.)

PETROUSHKA : Boris, Petroushka hier. Dieë diamants zijn here. Jij gelijk. Maar problem. Mechico ok here. Ik snel zijn en vind diamants. *(Ze snuffelt ondertussen ook wat rond.)*

CHARLOTTE : *(Af)* Schat ik ga nog iets om te knabbelen halen. Jij ook iets?

(We zien Petroushka wegduiken en Charlotte op 3 en loopt af 1.)

PETROUSHKA : Ik hier nu weg moet. Morgen verder doen. Nu to riskant.

(Patroushka hangt op en wil opstaan, maar Charlotte terug op 1, ze heeft een zak chips of koekjes bij, en ze gaat af 3.)

Skorlupa! *(Ze sluipt naar de voordeur, ziet de sleutel er op zitten, neemt die mee en af 4.)*

(donker)

Scène 2

(Charlotte en Tom op 1. Ze hebben een aantal winkeltassen met babyspulletjes en boeken met geboortekaartjes van de drukker bij. Tom legt alles in de zetel terwijl ze praten.)

TOM : Bel nu eerst terug naar uw ma.

CHARLOTTE : Die kan wachten. Ik wil eerst douchen.

TOM : Ja maar Lotje, je had het gisteren wel beloofd.

CHARLOTTE : Ik wil nog even nagenieten van ons gezellig dagje en als ik ons ma aan de telefoon heb, dan is mijn goed humeur zo voorbij. Je hebt haar gisteren toch gehoord. Zij ging alles nu wel regelen, want wij kunnen dat niet!

TOM : Ik weet het Lotje. Maar we hebben hen gisteren dan ook een hele schok bezorgd. Het is toch logisch dat ze ongerust zijn en zoveel vragen hebben. Het is bij allemaal hun eerste kleinkind.

CHARLOTTE : *(Fel)* Maar het is ons prutske. En ik wil dat nog niet delen.

TOM : *(komt naar haar en toe en legt zijn handen op haar buik)* Ik ook niet, maar je kent ze ...

CHARLOTTE : Ah Tom, je moet niet zo soft zijn. Ik bel wel na mijn douche.

TOM : *(weet dat verder discussiëren geen zin heeft)* Ja, het zal wel zeker. Ik ga ondertussen hier nog wat dozen uitpakken.

CHARLOTTE : *(Begint Tom te verleiden, gaat op hem af)* Of je kan ook mee komen douchen?

TOM : Lotje, de dokter heeft gezegd dat je moet rusten.

CHARLOTTE : *(begint hem echt te plagen en te verleiden, knopjes van zijn hemd losmaken ...)* O, maar jij mag al het werk doen.

(plots gaat Toms gsm)

TOM : Maar dat is nu toch niet goed in jouw toestand. Stel dat dat de bevalling echt in gang zet. Momentje, oei ons ma!

(Tom neemt op en begint te spreken maar op hetzelfde ogenblik neemt Charlotte de gsm af en duwt hem af.)

Ha ma ... Charlotte?

CHARLOTTE : Die moet maar wachten. Waar waren wij gebleven. Ah ja, kindjes die er volgens u zo uitfloepen. Een beetje plezier kan toch geen kwaad.

(De gsm gaat weer. Tom wil al opnemen maar Charlotte reageert en duwt hem)

af.)

TOM : Allé Charlotte, je weet dat ons ma niet zal opgeven.

CHARLOTTE : En ik moet mij ontspannen! *(duwt Tom in de zetel, op de piñata 's.)*

TOM : Aai, een ster in mijn bil, brengt dat geluk?

CHARLOTTE : Voor jou wel vandaag! *(zwiert de piñata 's weg.)*

TOM : Lotje ...

(Charlotte fluistert iets in zijn oor en hij ziet het plots helemaal zitten)

Jij stoute meid, maar ik denk dat ik daar mee kan helpen!

(Zijn gsm gaat, maar nu duwt hij hem zelf af.. Ze beginnen echt te flikflooien, kledingstukken uit te trekken ... als via 1 Mia opgestormd komt met in haar kielzog Jos.)

MIA : *(Kwaad)* Charlotte Meysen!

(Mia ziet dan wat Charlotte en Tom aan het doen zijn. Deze laatste twee schrikken natuurlijk enorm als Mia binnengestormd komt en zoeken snel hun kledij terug bij elkaar)

(Op verontwaardigde toon) Oo... Charlotte! Jos draai u om. *(Staat met rug naar Tom en Charlotte.)*

CHARLOTTE + TOM : *(geschrokken, toch lachen)* Ma! Pa!

MIA : Wat heeft dat hier allemaal te beteken?

JOS : *(al lachend)* Dat ze deze kamer nog niet ingezegend hebben. Als je ze allemaal wil doen, dan zal je werk hebben jongen, want dat ziet er mij een groot huis uit.

MIA : Jos, bemoei u niet. Tom! Waar haal je het in je hoofd om nu nog met ons Charlotte te ... Ja ... Je weet wel wat ik bedoel.

CHARLOTTE : Te vrijen ma. En kom binnen, doe alsof je thuis bent.

MIA : Jij als dokter, Tom, jij zou toch beter moeten weten. Maar ja, mannen die denken